

DE TRIBUNE

Redactieadres:

D. J. WIJNKOOP, Ringkade 41
Amsterdam.

SOC. DEM. WEEKBLAD

Administratieadres:

J. C. CETON, Wijtenbachstraat 13
Amsterdam.

VERSCHIJNT ELKEN ZATERDAG.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling 40 cent per 3 mnd.
Buitenland 65 ct. Losse nummers 3 ct.
Advertentieën per regel 15 cent. Bij abonnementen speciaal tarief.

Orgaan van de Soc.-Dem. Partij

Redactie: J. C. CETON, H. GORTER,
W. v. RAVESTELJN Jr. en D. J. WIJNKOOP.

INHOUD: Agenda van het Kongres der S. D. P. — Het Kongres der S. D. P. — Strijdt mee! — Bij magnesium-licht. — Parlementaire Kroniek. — De organisatie van het spoorwegpersoneel. — De goede vrijzinnigen!! — Nogmaals: de Paaschkongressen. — Kleine Berichten. — Ingezonden: De domme Baanbreker. — Van de Afd. Utrecht. — Afdelingsberichten. — Korrespondentie.

Tweede Jaarkongres der Sociaal-demokratische Partij.

Zaterdag 27 Mei en Zondag 28 Mei in Café Bonieski, Coolsingel te Rotterdam.
Aanvang Zaterdagavond 7 uur; Zondagmorgen 9 uur.
Sluiting Zondagmiddag 5½ uur.

AGENDA:

1. Opening door den Voorzitter.
2. Mededeelingen.
3. Jaarverslag van de Partij.
4. Financieel Verslag van de Partij.
Hierbij te behandelen hoofdstuk VII van de Beschrijvingsbrief—Propagandistenfonds.
5. Verslag Afgevaardigden naar het Kongres der Internationale te Kopenhagen.
Hierbij hoofdstuk IX — Internationaal Bureau.
6. Redaktie van De Tribune.
Hierbij hoofdstuk I en II — De Tribune; en Propagandabladen.
7. Financieel Verslag van De Tribune.
8. Verkiezing Redaktie.
9. Verkiezing van de Kommissie van Geschillen.
10. Verkiezing van de Kommissie van Beheer van De Tribune.
11. Bespreking der a.s. Raadsverkiezingen.
12. Jeugdorganisatie (Hoofdst. V).
13. Vakbeweging (Hoofdst. VI).
14. Kiesrechtaktie (Hoofdst. VIII).
15. Meibeweging (Hoofdst. X).
16. Bepaling van de plaats van het volgend Jaarkongres.
17. Verdere voorstellen van de Beschrijvingsbrief.

Het Kongres der S. D. P.

Schitterend heeft onze partij de taak vervuld die zij zich voornam bij haar stichting. Uiterlijken bloei heeft zij nog niet, het aantal afdelingen en leden bleef klein, maar wat zij wilde, wat zij moest doen heeft zij gedaan.

Wat was die taak?

Het Marxisme, het wetenschappelijk socialisme, de propaganda voor een praktijk die op de kennis der maatschappij berust, levend te houden, den arbeiders verward in anarchisme, revisionisme, godsdienst, toe te roepen dat er een taktiek bestaat die hen rechtuit naar een betere maatschappij brengt.

Dat te doen was binnen de oude partij onmogelijk geworden. Hoogstens wat theorie kon daar nog worden verkondigd, propaganda voor de Marxistische praktijk werd met geweld verstikt.

Onze partij nam de taak op; het resultaat, niet van buiten, maar in zijn innerlijke wezenlijke waarde en betekenis gezien, is schitterend.

Er is nu geen belangrijke stad in ons land meer, waar de arbeiders niet weten dat er een diep verschil bestaat tusschen twee richtingen in de sociaaldemocratie.

Er is geen plaatselijk blad van eenige betekenis dat niet de debatten van onze sprekers heeft vermeld. Van de tribune der Tweede Kamer worden door sprekers van alle partijen de leden der kamerfractie der S. D. A. P. revisionisten genoemd, in vergaderingen toonen burgerlijke sprekers het publiek aan dat de daden der S. D. A. P.'ers in strijd zijn met hunne revolutionaire beginselen. Zij doen dit met vaak treffende bewijzen, met klemmende redeneering.

Kortom, wat vroeger half erkend, half begrepen, aan partijgetwist en personenstrijd toegeschreven werd, toen wij nog in de S. D. A. P. om de taktiek vochten, wordt nu beter verstaan, algemeen erkend en voor het arbeidende volk gebracht. Dit is aan de S. D. P. te danken.

Dat is het partijgenooten wat wij bereikt hebben. Het eerste wat geschieden moest, was het licht dat onder den domper gezet was, daar onder vandaan te halen en het te zetten op de plaats die het wetenschappelijk socialisme en zijn praktijk toekomt. Dat hebben wij in deze paar jaar gedaan.

Meer konden wij voorloopig niet bereiken. Met ons klein troepje te midden van zulk een chaos van domheid en vooroordeel, midden in zulk een achterlijke arbeidersbevolking, tegenover een partij wier leiders, door jarenlange oefening, de meest perfide middelen hebben geleerd om de revolutionaire propaganda te verstikken en den arbeiders een rad voor te oogen te draaien — in die omstandigheden kon voorloopig niet meer bereikt. Dat nu in wijde kringen van arbeiders, althans de twee richtingen bekend zijn geworden, dat ook bij syndicalisten en anarchisten de kennis is gegroeid van een andere richting dan de opportunistische in de sociaaldemocratie, dat dit tot zulk een omvang gebeurd is, het is meer dan wij hadden kunnen verwachten.

En vergelijk dat succes, het eenige dat voor de belangen der revolutie en der nieuwe maatschappij voorloopig in ons land nog mogelijk was, vergelijk hiermede eens wat de Marxisten in de oude partij hebben bereikt. Voor zoover zij niet zelf hun beginsel hebben verzaakt, — zij hebben eenige zachtmoedige artikeltjes mogen schrijven, in een blaadje dat niet meer strijdt voor de praktijk. Zoete, bedachtzame, fatsoenlijke preekjes, heel juist soms, maar die niemand van achter de kachel jagen waar hij zit in beschouwende rust, noch binnen, noch buiten de S. D. A. P. Die geen arbeiders brengen tot strijd voor de eenig juiste taktiek, die alles laten zoals het is, de politiek in de modder, de vakbeweging in haar bekrompenheid, de hoofden der arbeiders in lafheid en rust.

Hier is het de plaats, hier moge het mij vergund zijn, met een enkel woord onze sprekers te danken. Allen, en niet het minst Wijnkoop. Bijna alleen staande vaak, te midden van door de schandelijkste verdachtmakingen van zijn persoon, opgehitste leden der S. D. A. P., heeft hij standgehouden voor de revolutionaire praktijk der sociaaldemocratie. Zonder uitzicht op uiterlijk succes heeft hij de zaak gediend, de zaak der wereld, de zaak van het proletariaat, zoals ze alleen gediend worden moet, door het zeggen van de waarheid over de burgerlijke maatschappij. Eenmaal zal het Hollandsche proletariaat allen leden der S. D. P., maar hem niet het minst dank weten.

Is het verleden in de eigenlijke betekenis van wat wij bereikten gunstig, de toekomst laat zich waarlijk goed aanzien. Het is de algemeene ontwikkeling van het kapitalisme die ons de beste hoop geeft, dat ook hier in Holland het inzicht dat alleen door onverzoeulijken strijd de noodige hervormingen en de nieuwe wereld bereikt worden, zal doordringen. De wereldpolitiek der groote mogendheden, de koloniale politiek, de politiek van tolleren en invoerrechten, het militarisme en het imperialisme nemen over de gansche wereld steeds grooter omvang aan. De lasten die op

het arbeidende volk rusten stijgen tot in het waanzinnige, de kansen van groote internationale konflikten worden steeds grooter. Of een gewapende vrede die het volk uitzuigt, of een oorlog die het volk vermoordt, dit is het ultimatum waarvoor het kapitalisme zich zelf stelt. Maar geen van beide wil het proletariaat. Zoowel het een als het ander drijft op de revolutie aan en prikkelt de arbeiders tot steeds grooter verzet en organisatie.

De oorlog tusschen Japan en China (1895), tusschen Spanje en Amerika (1898), de boerenoorlog (1899—1902), tusschen Rusland en Japan (1904—1907), het ontwaken van Indië, Egypte, China, Perzië, de strijd om Marokko, om van de vele kleine oorlogen in de koloniën niet te spreken, zij toonen de wereldpolitiek als wat zij is: groeiende, steeds toenemend met het wassen van het kapitaal zelf. Maar met haar moeten en militarisme en imperialisme, en de uitplundering der massa van het arbeidende volk groeien.

En niet minder groeien de krisissen in hun vernietigende kracht, zoals reeds meermalen in dit blad is aangetoond. En ook de trusts en de banken die het kapitaal in stijgende mate doen wegvloeden van de massa en het beheer der productie brengen in handen van weinigen.

Dezelfde oorzaken brengen de sociale wetgeving tot stilstand.

Op die groote algemeene verschijnselen baseerden wij onze partij. De leugens van toenadering der klassen, verzachting der tegenstellingen, ontwapening, wereldvrede, eenheid van belangen tusschen klassen en volken wilden wij met dubbele kracht aan de arbeiders bloot leggen, toen de Revisionisten meer en meer die leugens, met de bourgeoisie, gingen verkondigen. En doordat wij dus op de waarheid bouwden, verkregen wij ons eerste succes, dat wij het verschil tusschen de praktijk van het Marxisme en het Revisionisme in wijde kringen bekend maakten. En doordat wij op deze waarheden zullen blijven bouwen, zullen wij ook nieuwe winsten behalen, totdat wij eindelijk zijn wat wij moeten zijn: de overheerschende, de algemeene richting der sociaaldemocratie.

H. G.

Strijdt mee!

Wordt Socialisten, Schaart U tot een leger,
En grijpt het kapitaal aan en doodt het.
H. GORTER.

Wij leven op vulkanen! De grondslag, waarop deze maatschappij rust, de uitbuiting der arbeiders door de kapitalisten, wordt ondergraven door de steeds feller wordende tegenstellingen der klassen. Het kapitalisten-domein, overzat van kapitaal, geen raad wetend hoe het te beleggen, hier het verbrassend in overtollige weelde, daar het trachtend te beleggen ten koste van wie en van wat ook, gaat sterven. Het gaat sterven, verteerd door de tegenstellingen, producten van zich zelf, aangeboden door de menschen, die welvaren bij die tegenstellingen, veracht en gehaat door de miljoenen, die lijden en derven het hoogstnoodige!

Tegenover de hemelvergende weelde van de bezitters-bent, staat de ellendige armoede van de overgrote volksmassa's!

Tegenover den overvloed van producten, door onze handen gemaakt en waarmede de pakhuizen tot berstens gevuld worden, staat het gebrek van duizenden en duizenden onzer broeders en zusters!

Tegenover de massa's «waarde», verspild aan leger en vloot, verrotte steunsels van een verrot stelsel, staat «het gebrek» aan «waarde» voor de leniging der volksnooden!

Het kapitalisme doet maatschappij-wetten werken, door wier kracht het moet ondergaan! De honger van het kapitaal naar steeds meer kapitaal, naar nog groo-termeerwaarde, schept den materielen honger van de tallooze scharen van proletariërs en roept daardoor de gansche arbeidersklasse wakker tot verzet.

De klaren van het Socialisme klinkt machtig door de groote scharen der ontferden. — «Organiseert U!» is de kreet, waarmede het proletariaat te hoop loopt en de wapens opneemt om te weerstaan de ellende, om te overwinnen de ellende.

Maar de kapitaal-honger doet meer. Broeders, die groote maatschappelijke macht, die ons uitbuit en ons onthoudt het geluk en de heerlijkheid van een waarachtig menschenbestaan, die gevloekte macht, het kapitaal, is als een veelkoppige draak, echter met dië eigenschap, dat de eene kop van het monster tracht de andere kop op te vreten. Het nationaal kapitaal van het eene land tracht steeds dat van het andere land iets af te grissen.

Alleen als de arbeidersklasse zich verheft, met haar revolutionaire eischen in het roode vaandel, dan wordt de draak zichzelf en richt al zijn venijn op den maatschappelijke vijand.

Die drakenhonger, zijn eigen vleesch te verslinden, gaat allengs overstemmen den angst van het kapitaal voor de georganiseerde arbeidersklasse, voor het Socialisme. De oorlogskansen stijgen.

Wij leven op vulkanen! En wij, arbeiders, moeten gereed zijn het kapitaal den doodsteek te geven, wanneer de tijd dáár is.

En deze tijd nadert. Het winstbejag en daarmee het uitbuiten neemt toe, terwijl ons verzet groeit. Kapitaal en arbeid staan klaarder dan ooit onverzoenlijk tegenover elkaar.

Laat u toch niet lijmen, kameraden, door parlementaire praalhansen, die onze woorden, machtig in den mond van het Socialistisch proletariaat, verhaspelen tot zinledige klanken. Die door hun woorden U bedriegen en die woorden gebruiken, om hun liberale fratsen te vermoffelen. Die voor een oortje het Socialisme verkoopen! Die van het parlement, in plaats van een propaganda-tribune voor het Socialisme, willen maken de wonderbare plaats, waar de arbeidersklasse haar grootste schat kan halen.

Laat U toch niet lijmen, kameraden, door die zelfde woorden in de monden van de zoogenaamde revolutionaire anarchisten, die onze woorden misbruiken, om hun armoede aan maatschappijkennis te bedekken.

Leert slechts arbeiders! Leert het Socialisme. Dat wil zeggen leert de maatschappijwetten en ons revolutionair willen zal groeien met het groeien onzer organisaties.

De Socialistische arbeidersklasse pingelt niet! Zij wil geen schandhandel drijven met liberale of vrijzinnige politieke marktjoden. Onze strijd gaat om de macht, dat betekent: wij eischen alles. Dit altijd open en klaar te zeggen, zoowel tegen vriend als vijand, tegen kamerad als kapitalist is de beste werkracht, de beste propaganda voor het Socialisme.

„Wij eischen alles!” In de maatschappij vormen wij de voornaamste en talrijkste klasse. Ons wel en wee is het wel en wee der maatschappij. Onze vooruitgang is die der maatschappij. Vandaar onze eisch.

Wij, arbeiders van dezen tijd, bereiden den weg naar de nieuwe maatschappij die komen gaat. Wij moeten werken aan de vernietiging van alle reactionaire machten, die de opmarsch van ons arbeidsleger belemmeren.

Schaart U aanee, kameraden, onder de vaan van de internationale Sociaaldemocratie, dat is in Nederland: Wordt lid van de S. D. P. Leert bij ons de theorie, om een revolutionaire praktijk te kunnen voeren. — Aan onze klasse de toekomst!

J. MULDER.

Bij magnesium-licht.

Er zijn soms van die voorvallen, waardoor de maatschappij, waarin wij leven, haar staatsinstellingen en organisatie, als door een plotseling opvlammend schel licht zichtbaar worden.

Wat in den gewonen trein van het dagelijksche leven onbemerkt voorbijlijdt, wat voor de massa der menschen als nu eenmaal vanzelf sprekend geldt, eensklaps wordt het dan vreemd en fantastisch. Doch tegelijk klaar en scherp omlijnd. Maar slechts voor dengene, die door zijn algemeene kennis van deze maatschappij haar ook in haar werkelijkheid kan zien. Dus voor den revolutionaire sociaaldemocrate alleen.

Zulk een voorval was het ongeluk verleden Zondag twee chefs der Fransche Republiek, den minister van oorlog en den minister-president overkomen op een vliegveld, waar een aantal vliegtuigen vertrokken voor een grooten wedstrijd.

Men kent natuurlijk de feiten. De minister van oorlog werd gedood en de minister-president zwaar gewond door een aeroplaan, die genoodzaakt was neer te strijken op het vliegveld. Deze bejaarde heeren bevonden zich daar, tegen alle voorzichtigheidsregelen in, en het ongeluk werd veroorzaakt door dien de aan ether verslaafde maniak, die onbepert over de Parijsche politie heerscht, de voor de bourgeoisie onmisbare en onafzetbare prefect Lépine op zijn gewone manier totaal zinnelooze huzaren-charges deed uitvoeren teneinde het publiek in toom te houden, d. w. z. lastig te vallen en te kwellen. De aeroplaan, die deze huzaren al dalende trachte te ontwijken, sneed door het groepje vluchtende ministers heen, rukte den minister van oorlog een arm af en doodde hem op slag, terwijl de minister-president zwaar werd gewond.

Hier is reeds een eerste feit, dat de moderne, burgerlijke, «democratische» staatsinstellingen scherp kenmerkt. Zoozeer behoef de heerschende klasse, de groote bourgeoisie, die in Frankrijk onbepert regeert sinds 1871, met het eenige verschil sinds de stichting der derde Republiek, dat zij langzamerhand genoodzaakt is geworden ook de hoogste functies in den Staat af te staan aan uit de kleinburgerlijke klassen voortgekomen politiciërs, zoozeer behoef de groote bourgeoisie den politiesabel en een heel léger van haar onbepert onderworpen sbirren, dat den leider dezer praetorianenbende alles geoorloofd is. Ja, waar hij door zijn optreden den dood der zoogenaamde staatschefs veroorzaakt, deert hem dit niet. De bourgeoisie is niet sentimenteel en ministers zijn voor haar, als klasse, evenveel waard als de eerste de beste gendarme of bureauschrijver. Terwille van haar werkelijke, d. i. politieke macht, tot behoud van de economische macht noodzakelijk, heeft zij de zoogenaamde regeerders van den burgerlijken staat vernederd tot goedbetaalde doch overigens totaal onbetekenende poppen.

Zoo onbetekenend haast als de man, die aan het hoofd staat der regering van de Republiek en die, evenals de ideale koning der bourgeoisie, slechts dient om stukken te teekenen en bij officieele gelegenheden den staat der bourgeoisie te personifiëren.

Doch het voorval doet ons meer zien.

De ministers, de chefs der regering, de hoogste personen der Republiek, de machthebbers... in naam, bevonden zich reeds om o' up op het vliegveld. Waarom? Omdat een van die machtige organen, welke de bourgeoisie heeft in 't leven geroepen, ter misleiding van de massa's, wie zij politieke rechten heeft moeten toestaan, het wilde. Het was het dagblad *Le Petit Parisien*, een van die reusachtige sensatie-organen der moderne democratieën, een van die millioenen-ondernemingen, die het groot-kapitalisme en de moderne industrie in 't leven hebben geroepen als een van de giftigste en gevaarlijkste maar ook geweldigste gewassen onzer „beschaving”, een van die organen, die hun bezitter meer macht geven dan 10 ministers en 100 kamerleden, welke deze sport-vertoonning had georganiseerd. Zijn bezitter, een machtige senator, had de ministers geroepen, en zij waren gekomen. Zoo kwamen de hoogste overheidspersonen in het oude Rome, wanneer het volk, de plebs, door een der werkelijke machthebbers in de stervende republiek werd bijeengeroepen om zijn triomftocht te aanschouwen of aan zijn reusachtige feesten deel te nemen. Want in de moderne „democratieën”, Frankrijk, Engeland, de Vereenigde Staten, zijn in de plaats van het brood en de spelen der Romeinsche Republiek, het heele dagblad voor een stuiver en de sport getreden. Nu verlustigt zich de massa niet meer aan stervende gladiatoren, doch aan stervende vliegers en gekneusde voetballhelden of bokkers. Het Christendom heeft immers zijn uitwerking niet gemist! En Jaurès schrijft in de *Humanité* niet ten onrechte:

De *Matin*, het *Journal*, de *Petit Parisien*, ieder hunner moet nu zijn aeroplanen-vlucht hebben, zooals eertijds de groote heeren hun jachtstoeten en valkenvlucht bezaten. Ieder van hen moet nu zijn wedstrijden, zijn rondvluchten, zijn luchtvlotten bezitten. En het is noodig, dat zij de massa dwingen om tegelijkertijd de vlucht van hun fortuin en die van het menschelijk vernuft te bewonderen. Ministers moeten voor dag en 'dauw opstaan om het hof te gaan maken aan die Meesters der publieke opinie, aan die groote Persooningen, die elkaar het recht betwisten te zeggen: de Staat ben ik.

Doch zoo juist als Jaurès deze zijde van het voorval ziet, zoo verblind is hij, zoo volkomen burgerlijk, waar hij er den politieken kant van beschouwt, de gevolgen van het ongeluk voor de politiek.

Wat ons als sociaaldemocrate daarbij 't eerst treft, is de volkomen onbeduidendheid van de gevolgen voor de publieke zaak in 't algemeen en voor 't proletariaat in 't bijzonder.

Het lijk van den eenen minister was nog nauwelijks koud of politieke gieren, belust op de buit, vergaderden zich reeds boven het slagveld. De heeren Clémenceau, Millerand en Poincaré kwamen, volgens de pers, reeds dien eigen middag bij elkaar om te beraadslagen, hoe zij het nu gedesorganiseerde ministerie zouden kunnen omverkegelen en vervangen. De heer Millerand troont waardig in dit drietal. Doch de onbetekenendheid van de rol, waartoe de burgerlijke «democratie» de regeerders, de zoogenaamde chefs van den Staat, heeft teruggebracht, blijkt immers nergens duidelijker uit dan uit het feit, dat hun dood in de politiek van den Staat, d. w. z. van de bourgeoisie, zominer als in den gewonen gang van zaken, ook maar eenige verandering brengt. Doch hooren wij nu, hoe Jaurès over de politieke betekenis van dien dood schrijft.

Van den Minister van oorlog, een gewezen makelaar in effecten, die 't als radico-socialist, dank zij zijn demagogie heeft gebracht tot deskundige op 't gebied van militaire zaken en tot minister van oorlog, tot chef van 't Fransche leger, schrijft hij:

Het verdwijnen van dien actieven en braven man is een gevoelig verlies voor heel de republikeinsche partij, een zwaar verlies voor de radicele partij. Wij zouden ongetwijfeld spoedig met hem in botsing zijn gekomen naar aanleiding van dat Maroceaanse avontuur, waarin hij zich op zoo'n treurige wijze heeft laten meeslepen, zonder evenwel in staat te zijn den dollen honger der kolonialen geheel te voldoen. Toch hebben wij met smartelijke ontroering het noodlottige en domme ongeval vernomen, waarvan hij 't slachtoffer is.

Zoo schrijft Jaurès, de vertegenwoordiger der arbeidersklasse, over den dood van een man die in ieder geval als politiek persoon niets anders was dan de uitvoerder van de bevelen van de bourgeoisie, die de uitvoerder was van de jongste rooftocht der groote kapitalisten in

Marocco, waar honderden en honderden schoone en dappere mannen reeds weer zijn weggemaaid terwille van de profijten dier bende afzichtelijke roovers, die de Republiek beheerschen.

En dan gaat Jaurès voort met ook naar aanleiding van 't zware ongeval, dat den Minister-president Monis overkwam, te jammeren over de parlementaire gevolgen, die dit alles kan hebben en zijn smart uit te spreken over de gevaren, waaraan deze ongevallen de verschillende wetsontwerpen blootstellen en allerlei maatregelen, die deze «democraten» reeds hadden beloofd, en wenscht den heer Monis een spoedig herstel toe, niet als mensch alleen, maar als politicus.

De afgrond, die er tusschen de sociaal-democratische, de revolutionair-proletarische zienswijze en die der reformistische ligt, kan ook niet duidelijker dan door zulke woorden, gesproken naar aanleiding van dit ongeval, worden verlicht. v. R.

Parlementaire Kroniek.

Sinds 1903 woedt er in ons land vrijwel onafgebroken en in steeds toenemende hevigheid een reactie tegen de vakorganisaties van allerlei soorten arbeiders in dienst van staat, gemeenten, spoorwegmaatschappijen, enz. De gebeurtenissen van 1903 hebben aan de heerschende klasse één oogenblik de geweldige economische macht doen zien, die dit deel van het proletariaat kan uitoefenen. En dat oogenblik heeft de bourgeoisie nimmer meer vergeten. Slimmer dan de arbeidersklasse, heeft zij dadelijk haar belang begrepen en met alle middelen zich verzet tegen alles wat wees op het opkomen van een zelfstandige machtsvorming onder deze arbeiders.

De verschillende politieke partijen, waarin de bourgeoisie verdeeld is, treden daarbij ieder op haar eigen manier op. De een gaat te werk met brutale kracht, openlijk den tegenstander (dat is de organisatie der arbeiders) bestrijdend en vervolgend; de ander doet 't omzichtig, neemt den mond vol over democratie en vrijzinnigheid, maar handelt intusschen even vijandig tegenover de arbeidsmacht. Een heel duidelijk voorbeeld hebben wij daarvan gehad bij de bovengenoemde spoorwegstaking in 1903. Dat was 't oogenblik, waarop mooie woorden geen dienst konden doen. Hier stonden de strijdende klassen fel tegen elkander; hier moest van weerszijden gehandeld worden. De man, die toen voor de bezittende klasse moest handelen, was toevallig een klerikaal minister, dr. Kuyper; maar zijn brute gewelddaden werden goedgekeurd door zijn geheele klasse, en de beruchte dwangwetten zijn aangenomen met instemming van alle liberalen. Zoo gebruikt de geheele bourgeoisie, ook de zoogenaamde burgerlijke „demokraten”, haar politieke macht om de economische macht van het proletariaat te knotten. Dit is wel een leerzaam voorbeeld voor velen in de arbeidersbeweging, anarchisten en reformisten, die verkondigen, dat de vakactie van de arbeiders zooveel mogelijk afgescheiden moet blijven van den politieken strijd. Door de houding van de bourgeoisie worden, ondanks al die theorieën, de spoorwegarbeiders gedwongen den strijd voor hun vakbelangen voor een belangrijk deel te voeren op parlementair terrein. Hetzelfde geldt eveneens van andere arbeiders in openbaren dienst; maar wij willen ons heden tot de spoorwegmannen beperken, wier zaak dezer dagen een onderwerp van discussie heeft gevormd in de Tweede Kamer.

De Hollandsche Spoorwegmaatschappij, wier arbeiders het zwakst zijn georganiseerd, en die daarom het brutaalst kan optreden, had een arbeider in Zaandam ontslagen, omdat hij propaganda maakte voor de vakorganisatie. Deze broodroof was aanleiding tot een door Troelstra gehouden interpellatie over „het recht van vereeniging onder het Spoorwegpersoneel”. Wat kan nu van zulk een interpellatie het eenige goede resultaat zijn? Het is noodig — Troelstra zeide het zelf — dat dit „klaar wordt vastgesteld”. Welnu, het eenige goede resultaat kan zijn, dat aan de betrokken arbeiders en ook aan de overige arbeidersklasse duidelijk wordt gemaakt, dat zij in haar strijd uitsluitend op de sociaal-democratie kan rekenen en dat zij daarbij den tegenstand heeft te verwachten van alle schakeeringen van het kapitalisme, een tegenstand dien zij niet door vriendelijke tegemoetkoming kan temperen, maar alleen overwinnen kan door onverzoenlijken strijd tegen het geheele kapitalisme. Verheldering van het inzicht en daardoor versterking van den strijd voor het socialisme, dit moet het doel zijn van den parlementairen woordvoerder der arbeiders.

Zooals van een reformist te verwachten was, heeft Troelstra zijn taak geheel anders opgevat. Hij trad niet op als propagandist van den klassenstrijd maar als prediker van den socialen vrede. Uitvoerig wees hij op:

„het groote belang, dat het Nederlandsche volk heeft voor zijn „vreedzame economische ontwikkeling bij een goeden geest onder „die 30 000 man, aan wie is opgedragen het hanteeren en bedienen „van dat groote stuk organisatie, dat in het spoorwegwezen is be- „lichaamd... Het vertrouwen in het Spoorwegpersoneel moet zijn „gebaseerd op het gevoel, dat dit kan hebben, dat er voor zijn „belangen behoorlijk wordt gezorgd en dat zijn recht voldoende „wordt erkend.”

Wie zóo spreekt, strijdt niet meer, maar bedelt: Regeering, geef een kleinigheid aan het personeel, dan wordt de goede geest (d. w. z. de goede geest voor het kapitalisme) bewaard. Een regeering die dat niet doet, die er met geweld tegen ingaat, „kan den socialen vrede meer en meer in gevaar brengen”. Van een rechtsch minister verwachtte de interpellant niet veel goeds. Maar de linkerzijde! Hoor hoe hij haar vleit:

„Waar moet het heen, wanneer de burgerlijke democraten, de „vrijzinnigen, die meeningen opkomen voor de vrijheid van organisatie, de vrijheid van meeningsuiting, ook al is die meening toevallig „een socialistische, zelfs een clericaal minister gaan toejuichen...

Het was heusch overbodig, dat de spreker even te voren de verklaring aflegde, dat hij „niet behoort tot hen, die het altijd heerlijk vinden wanneer men burgerlijke democraten op misdaden kan betrappen,“ en dat hij „wanneer het noodig is, de hulp der burgerlijke democraten gaarne aanvaardt“.

De werkelijkheid is anders dan deze mooie praatjes. De „burgerlijke democraten“ zijn, als 't er op aankomt, even vijandig jegens de arbeidersorganisatie als de klerikalen. De heeren Treub (vrijzinnig-democraat) en Roodhuyzen (liberaal) bewezen dat ook zeer duidelijk door in de kern van de zaak onverkort de zijde van den minister te kiezen. Trouwens, nog pas verleden jaar bij de begrotingsdebatten had de vrijzinnig-democratische professor Drucker gezegd, dat dr. Kuyper niet zoo hoefde te snoeven op zijn daden van 1903, want „ieder die in zulke dagen een verantwoordelijkheid te dragen heeft“ zou precies eender gedaan hebben. Alleen verbond hij daaraan den raad om er niet altijd zoo mee te pralen; nietwaar, dan ontstemt je de arbeiders! Dit is juist het gevaar van de burgerlijke „democratie“, dat haar daden reactionnair zijn, maar dat zij met mooie woorden de aandacht van die daden tracht af te leiden, het klassebewustzijn der arbeiders poogt te vertroebelen. En het gevaar van het reformisme is dat het — gelijk Troelstra nu gedaan heeft — de arbeiders vertrouwen inspreekt in deze meest trouweloze van alle kapitalistische groepen.

Ten slotte echter spreekt de werkelijkheid het duidelijkst van al. Naarmate het besef van het wezen der zaak tot de arbeiders doordringt, zullen zij zich afkeeren van alle burgerlijke partijen en van alle predikers van socialen vrede, omdat de toevlucht van de arbeidende klasse niet ligt in dromen van vrede en goed vertrouwen, maar alleen in den nimmer rustenden strijd voor het Socialisme.

B. C.

Naschrift. — De interpellatie-Troelstra heeft nog aanleiding gegeven tot een kleine polemiek in „Het Volk“, die ons het reformisme van den schunnigst denkbaren kant doet kennen. Een zelfde geval als met den Zaandamschen arbeider Franken was eenigen tijd geleden gebeurd met den commissie bij de H. J. S. M. Nathans, die om zijn ijverige propaganda voor de Nederl. Vereeniging van Spoor- en Tramwegpersoneel werd ontslagen. De Nederl. Vereeniging beantwoordde deze daad met eenige protestvergaderingen en door Nathans in haar dienst te nemen. Nathans is geen lid van de S. D. A. P., maar van de S. D. P. Thans schrijft „Het Volk“, dat „personen wier ontslag door een scheidsrecht is goedgekeurd, o. i. niet de meest geschikte personen zijn om daarna voor de vakvereeniging op te treden“. Een rechtstreeksche aansporing dus om aan hem gelijken broodroof te plegen als de H. J. S. M. deed.

Hoe jammerlijk het argument is, dat N's ontslag door een scheidsrecht is goedgekeurd, blijkt wanneer men bedenkt, dat bij het pas-gehouden Kamerdebat zelfs professor Treub moest verklaren, dat de regeling van het scheidsrecht niet deugt; en dat men daarbij geen waarborgen heeft. Maar we weten 't: tegen een S. D. P.'er vindt Het Volk alles geoorloofd. — B. C.

De organisatie van het spoorwegpersoneel.

Uit de kringen van het spoorwegpersoneel schrijft men ons:

In ons land zullen weinig vakvereenigingen zijn, welke zóó vervolgd zijn, zóó gehaat worden en gevreesd tevens, als de organisatie van het spoor- en tramwegpersoneel: de Nederl. Vereeniging. Van den slag, in 1903 haar toegebracht, slechts moeizaam zich herstellend, vond zij op haar weg bergen van moeilijkheden te overwinnen. Bij de H. S. M. stuitte zij, behalve op den reeds tamelijk sterk ontwikkelde kasten-geest der verschillende beambten- en ambtenaren-categorieën, nog op den bijzonder sterken tegenstand der directie. In 1904 werd door deze een dienstorder uitgevaardigd, waarin het personeel in zijn eigen belang ten eerste werd aangeraden geen lid te worden van een organisatie, welke zooveel onheil had gesticht en over zooveel hoofden ongeluk gebracht. Dit als antwoord op een schrijven van het H. B. der Ned. Ver., waarin gevraagd werd, of leden dier organisatie niet anders, niet minder zouden worden behandeld dan niet-leden. Men voelt dus de bedoeling van dien dienstorder, die elk jaat nog werd bekrachtigd. De invloed er van op het personeel is onmiskenbaar. Voor talrijke S. D. A. P.'ers ook een bittertansje. Want deze — voor zoover ze dan geen lid zijn — beroepen er zich op, om hun lafheid goed te praten, niet beseffende, dat aan intrekking van den order, althans in de practijk, eerst sprake zal zijn, wanneer de H. S. M.-directie ziet, dat het personeel er zich niet meer aan stoort. De nalatigheid van deze lieden is oorzaak, dat verschillende personen uit hun omgeving weigeren tot de organisatie toe te treden, zoolang zij zulke slechte voorbeelden hebben in dergelijke „strijders“. Natuurlijk laat de slappe houding van het personeel de gelegenheid aan de directie, om enkele moedigen te treffen. Eerst onzen partijgenoot Nathans, dan den S. D. A. P.'er Franken. De laatste werd op ergerlijke wijze bij zijn propaganda in den steek gelaten door zijn partijgenooten... spoorwegarbeiders. In Zaandam en trouwens ook in Sneek en andere plaatsen zou reeds lang een afdeling der Ned. Ver. kunnen zijn opgericht, indien de leden der S. D. A. P. beter hun plicht deden *)

*) Van het zes- à zevental personen, welke te Zaandam vóór het ontslag-Franken zich bereid verklaarden een afd. op te richten, was alleen Franken lid der S. D. A. P.

Een viertal S. D. A. P.'ers weigerden pertinent mee te doen.

Zij staan dus in zeker opzicht mede schuldig aan het brutale optreden der spoorweg-directie.

Toen Troelstra dan ook bij zijn interpellatie in de Kamer een beroep deed op „de burgerlijke democraten, „de vrijzinnigen, die moesten opkomen voor de vrijheid van organisatie, de vrijheid van meeningsuiting“, had hij beter gedaan zich te richten tot zijn eigen partijgenooten. Troelstra behoort niet tot hen (zoo verklaarde hij zelf) die zich steeds verheugen als zij de burgerlijke „democratie op zonden kunnen betrappen, maar tot hen, „die meenen de hulp der burgerlijke democratie noodig „te hebben“ (Kort Verslag, blz. 811). Wat voor de organisatie van het spoorweg-personeel van die „burgerlijke democratie“ is te verwachten, wilde de heer Treub wel eens gauw vertellen, die nog verder ging dan de minister en kort en bondig verklaarde, dat een organisatie van spoorwegbeambten, staande op het standpunt van den klassenstrijd, niet kan worden geduld. Nou, van dergelijke burgerlijk-democratische hulp zullen despoorweg-arbeiders zeker verschoond willen blijven. Zij zullen ook nog niet vergeten zijn, dat al die burger-democraten in 1903 voor de dwangwetten hebben gestemd met een bezwaard hart naar men zei — en dat ze het nu wéér zouden doen, maar thans met alle plezier.

Van het stakingsrecht zei Troelstra, dat hij dit voor ambtenaren opeischte, onder alle omstandigheden; dat het in de practijk evenwel zeer schaars zal worden toegepast, maar dat het in theorie toch gehandhaafd moet blijven; dat echter (dit zeker ter geruststelling van de verschrikte „democratie“) van de Nederl. Ver. geen enkel lid ook maar aan staking denkt (zie Verkort Verslag, blz. 828), — en dat is toch al heel weinig, zou hij er bij kunnen voegen.

Inderdaad, minder kan ook de Minister niet verlangen. Hoe nu de man, die z'n tegenstanders niet achter hun vestje kan kijken, zoo precies op de hoogte is van wat er in de hoofden van de leden der Ned. Ver. omgaat, zal wel immer een raadsel blijven.

Het is niet te ontkennen, dat Troelstra — in ondergeschikte punten — aan Regout smeer heeft gegeven. Maar hoeveel sterker zou daar een socialist gestaan hebben, die aan het spoorweg-personeel het ware, huichelachtige karakter van de zich noemende „burgerlijke democratie“ had duidelijk gemaakt en het er op had gewezen, dat het in zijn strijd tegen directies en klassenstaat op eigen kracht is aangewezen, op de kracht der arbeidende klasse.

De Ned. Ver. maakt een tijdperk van crisis door. Niet het minst van de houding der arbeiders in andere bedrijven, van de mate waarin zij steun zullen verleenen, hangt het af, of zij het van de vereenigde macht van directies en regeering zal winnen op den duur. Laten onze partijgenooten in de eerste plaats zorgen, waar zij dat maar kunnen, deze vogelvrij verklaarde vakvereeniging bij te staan met alle kracht.

V.

De goede vrijzinnigen!!

„En over de paden der vrijzinnigen „stroomde héél wat proletarisch bloed.“
Lissagaray: Geschiedenis der Fransche Commune.

Och wat was het vermakelijk te lezen hoe bij de jongste Kamerdebatten met het lot der spoorwegarbeiders werd gespot! Hoe, met behulp van allerlei academische spitsvondigheden, de liberalen van beiderlei soort het zóó wisten uit te leggen, dat ze den goedhartigen minister toch gelijk moesten geven ten opzichte der drie ontslagenen, alsmede ten opzichte van het niet toestaan dat de spoorweg-arbeiders dezelfde vakvereenigingstaktiek zullen mogen volgen, als vakvereenigingen in burgerlijken dienst.

Niet, dat wij het zoo vermakelijk vonden, dat arbeiders, die minder in het maatschappelijke leven gemist kunnen worden dan het gros der kamerleden, door die heeren voor den mal werden gehouden, maar wél hierom, wijl de Arbeiders-Partij voor de zooveelste maal uit deze debatten zou kunnen leeren, in hoeverre de vrijzinnigen in de politiek betrouwbaarder voor het proletariaat zijn dan de clericalen, in hoeverre de eerstgenoemden beter in deze kwestie optreden dan laatstgenoemden.

Ja, toch was hun optreden in één opzicht iets anders: Ze gebruikten er de strooppot bij! Maar hier hebben de arbeiders heel weinig aan, althans van dat soort stroopsmeeders, dat je dan des te gemakkelijker van je rechten ontrooven kan. Dat zijn nog gevaarlijker politici dan de clericalen.

Laten de arbeiders van Nederland nu eens overdenken deze volgende vraag: Geloof je nu heusch dat zich noemende vrijzinnige partijen, welke krachtens hun economische positie bij deze gebeurtenis in de Tweede Kamer den clericalen minister volkomen gelijk gaven betreffende zijn houding tegenover de spoorwegarbeiders, hetwelk anders gezegd beteekent, niet toe te laten dat een groote economische factor een beteekenende macht zal vormen, dat dusdanige partijen dan wel voor het A. K. te vinden zullen zijn?

Indien ge dat gelooft, arbeiders leest dan nogmaals het bovenstaande motto.

D. HUISMAN.

Nogmaals: Paaschkongressen.

(Zie ook het artikel in vorige Tribune.)

Niet zonder belang was het congres der Hongaarsche Arbeiderspartij. Onze lezers zullen weten, dat in dat ongelukkige, door de jonkers en een schaamteloze bureaucratie vertrapte land geen eigenlijke sociaaldemocratische, politieke partij bestaat, doch dat de leiders der vakvereenigingen, die tevens meestal beambten der ziekenkassen en als zoodanig van de regeering afhankelijk zijn, er als politieke partij fungeren. Ook weet men, dat de officiële partij zich in een toestand van moreele en financiële ontbinding bevindt en in het laatste jaar honderden sociaaldemocraten, ja geheele organisaties van vakarbeiders heeft buitengesloten, die nu bezig zijn een andere partij op te richten op werkelijk democratischen grondslag opgebouwd. De vakvereenigingen waarop de Arbeiderspartij opgebouwd is, hebben, niettegenstaande de crisis nu achter den rug is en de vervolgingen door de regeering niet meer dien omvang hebben, — waartoe de leiders bij de ministers in en uitloopen, — toch nog niet den omvang bereikt van voor enkele jaren. In het jaar 1906 beliep dit aantal bijna 130,000, in 't afgelopen jaar slechts 86,000, zooals men ziet een aanzienlijke daling. De oorzaken hiervan liggen zoowel in de verouderde organisatie-inrichtingen als in het verflauwen van den klassenstrijd. Het congres der Arbeiderspartij vertoonde nu van dezen toestand van achteruitgang en demoralisatie de sporen in tweeërlei opzicht vooral. In de eerste plaats ontbraken op dit congres alle niet-Magyaarsche nationalisten als protest tegen de totale verwaarlozing van de organisatie onder deze deelen der bevolking van het Rijk, die toch de meerderheid uitmaken. De Slowaken zijn de eenigen, die een goede organisatie reeds hebben en dezen bleven opzettelijk weg; de overige nationaliteiten zijn nog te zwak om zich autonoom te organiseren. Toch zal dit noodig zijn, wil de Hongaarsche sociaaldemocratie op een gezonden grondslag komen te rusten. Zij moet dan namelijk evenals de Oostenrijksche partij uit verschillende nationale partijen samengesteld zijn — in Hongarije 5 — en zal dan alleen de klip kunnen ontzeilen, waarop de Oostenrijksche sociaaldemocratie nu dreigt te stranden, namelijk het nationalisme, indien zij niet als de Oostenrijksche partijen het nationalisme concessies doet teneinde zich sneller te kunnen uitbreiden. Het tweede punt van groot belang op den partijdag was de vaststelling der houding in zake de kiesrechtbeweging. Dat er van de kroon, d.w.z. van de Habsburgers geen A. K. zal worden verkregen bij wijze van vrijwillige gift, is nu zelfs voor de Hongaarsche partijleden wel duidelijk. Maar zij slaan nu een anderen weg in, namelijk dien van ook „theoretisch“ gelijk zij reeds lang „practisch“ deden, samen te werken met allerlei kleinburgerlijke en burgerlijke groepen en partijen, die ook zeggen voor de democratie en den val van het Hongaarsche jonkerdom en de Magyaarsche overheersching door bureaucratie en beroepspolitiekers te willen werken. De *Leipsiger Volksz.* zegt dan ook van dit congres: „Door deze besluiten heeft de officiële partij den weg betreden, dien zij reeds lang had moeten opgaan; zij waagt te schijnen, wat zij is.“ Dat is, zij waagt ook te schijnen, dat zij is een arbeidersbijwagen van een niet-bestaande burgerlijke „democratie“ en een werktuig in handen van de arbeidersberoepspolitiekers ter bereiking van hun doel. Deze helderheid is een voordeel.

Zien wij eindelijk nog naar het congres der Arbeiderspartij in België, dan blijkt het, dat daar de verwarring en de zucht om elkaar zoo mogelijk geen klaren wijn te schenken, schitterend hebben gezegevierd. Zooals de correspondent van de *Vorwärts* schrijft het congres bood een op den eersten aanblik paradox beeld.

„Aan den eenen kant heeft het de dagorde Vandervelde aangenomen die een samengaan van liberalen en socialisten in de schoolkwestie proclameert; aan den anderen kant is niet te loochenen, dat op dit congres en in psychologisch opzicht een geringe wending naar links heeft plaatsgevonden. Men zie b.v. naar het besluit over de verkiezingspolitiek der partij, dat gericht is tegen de kartellen (verbonden met de liberalen). De kartelpolitiek, die weliswaar alleen maar aan de liberalen voordeelen bracht en daarentegen de Arbeiderspartij van al die kracht beroofde, welke slechts een zelfstandige en zonder omzien gevoerde verkiezingsstrijd ontloopt, heeft op het congres geen enkelen verdediger gevonden en de eenstemmig aangenomen resolutie de Brouchère staat gelijk met een algeheele veroordeeling ervan.“ Tot zoover de correspondent van de *Vorwärts*. Voor ons echter is er in die houding van het congres der Belgische arbeiderspartij niets paradoxaals, niets tegenstrijdigs. Wanneer een resolutie inzake de verkiezingspolitiek, van Marxistische zijde gesteld (de Brouchère), door de vergadering eenstemmig werd aangenomen, d.w.z. door een Ansele en een Vandervelde, bewijst dit voor ons slechts één ding, namelijk dat die resolutie zonder eenige praktische beteekenis is, dat werkelijkheidspolitiekers, als beide heeren zijn, haar aan hun laars kunnen lappen en zij hen in geen enkel opzicht belet practisch hun gang te gaan. Daarentegen is de resolutie inzake den gemeenschappelijken strijd met de liberalen tegen de aanhangige schoolwet der clericale regeering een positieve winst voor de werkelijke leiders der Arbeiderspartij, die drommels goed weten wat ze willen, namelijk: *samengaan met de liberalen en in de toekomst een ministerschap*. De Brouchère moge op de gevaren van dit samengaan ook nu weer schitterend gewezen hebben, de heer Vandervelde weet wat hij doet, wanneer hij in een meeting sprekende met den ood-

liberalen heer Hymans in de Madeleine-zaal uitroept: Vergeten wij, wat ons scheidt! Inderdaad, waarom zou hij, Vandervelde, niet vergeten wat hem, den leider der Belgische Arbeiderspartij, scheidt van de groot-kapitalisten, die de leiding hebben der Belgische liberalen, van het textiel- en handelskapitaal? Immers: dit scheidende is zoo weinig, een beetje ideologie en anders niets. Als slotsom mogen wij dus zeggen: dit congres der Belgische Arbeiderspartij heeft den reformisten een nieuw positief voordeel gebracht. En ook de Marxisten hebben er iets behaald, namelijk een schijnoverwinning, waarmee sommigen hunner machtig te vreden schijnen.

Een koninklijke kaakslag. — In verband hiermede halen wij uit *De Volkstribunen*, het Antwerpsche Dagblad der Vakbonden, van 17 Mei jl. het volgende aan. Er blijkt weereens uit hoe de Belgische Socialistische met de liberalen samen blijven gaan in anti-clericale politiek, in plaats van anti-kapitalistische te drijven.

Maar nu is de bevolking van Charleroi op hare beurt gewroken en nog wel door koning Albert in hoogsteigen persoon die aan zijne ministers een magistralen koninklijken kaakslag komt te geven.

Voorgister werden drie leden van het komitee der Tentoonstelling afgevaardigd naar den koning om hem te verzoeken de tentoonstelling van Charleroi met een bezoek te vereeren. Die afvaardiging bestond uit de heeren Jules Destrée, socialistische volksvertegenwoordiger, voorzitter der groep Schoone kunsten; Warocqué, liberaal volksvertegenwoordiger van Thuin en Paul Pastur, socialistisch lid der Bestendige deputatie van Henegouwen. Dus, alle drie anti-clericale. De koning ontving zeer vriendelijk die heeren en beloofde hen stellig naar de Tentoonstelling te zullen komen zoodra deze klaar is. Wat zullen hunne Excellenties de Ministers daar van zeggen? Zij zullen zich te Charleroi niet durven vertoonen.

En weest verzekerd dat geheel de bevolking geestdriftig den koning zal ontvangen om te bewijzen dat het den vorst niet solidair verklaart met de domheden die zijne ministers uitzetten.

Kleine berichten.

In Munster, bij de Westgrens van Nederland, werden tienduizend christelijke textielbewerders uitgesloten, omdat zij... eenige stuivers loonsverhoging vroegen.

Tusschen **Madero en Diaz** is vrede gesloten. Diaz is afgetreden. Madero zal waarschijnlijk President der Mexikaansche Republiek worden. Maar of de in opstand zijnde proletariërs en kleine burgers tot rust zijn gekomen staat nog te bezien.

Het gemeenschappelijke leger van Oostenrijk-Hongarije zal in het vervolg 159000 in plaats van 103000 jaarlijks eischen, een verhoging dus met meer dan de helft. De diensttijd wordt van drie op twee jaar verkort.

Giolitti, de Italiaansche Minister-President, die zich in de steun van de Italiaansche revisionisten mag verheugen, liet toe dat in plaats van de overleden socialist Andrea Costa een Konservatief tot Vicepresident van de Kamer werd gekozen. De brave revisionisten blijven evenwel gelooven dat de „liberale” Giolitti met zulk een Kamer het Alg. Kiesrecht zal brengen!

De idealist (!) Lamprecht, Prof. aan de Leipziger Universiteit en op het oogenblik Rektor, liet in opdracht van de Duitsche politie toe dat de Vrije Studenten-Vereeniging dier Universiteit werd ontbonden. Evenzoo levert de Berlijnsche Universiteit revolutionaire, en zelfs maar onafhankelijke studenten, vooral vreemden, aan de willekeur der Pruisische politie over. Onlangs kwam een zòd door politie vervolgdde Russische student ertoe zelfmoord te plegen. Toch beroemt het kapitalisme zich op zijn vrije wetenschap.

Lindemann, de kandidaat van de revisionisten voor het Stuttgartsche burgemeesterschap, werd gelukkig niet gekozen. Hierdoor ontkomt Duitschland voorloopig aan de partijcheurende experimenten van deze òòk-socialisten. Echter bleek dat het Duitsche partijbestuur, in tegenstelling tot het Stuttgartsche bestuur, zijn plicht tot handhaving der socialistische besluiten al te zeer heeft verwaarloosd. Het gelukkige gevolg van deze ongelukkige pogingen der revisionisten zal dus wel zijn, dat eindelijk in Duitschland de Marxisten, beter georganiseerd, ook van de partijleiding krachtig ingrijpen tegen het revisionistisch gekonkel zullen eischen.

De Avanti, het hoofdorgaan der Italiaansche partij, dat te Rome onder leiding der revisionistische parlementariërs meer en meer achteruit ging, zal thans naar de noordelijke groote Italiaansche industriestad Milaan verplaatst worden. Het zal hier waarschijnlijk met behulp der vakvereenigingen buiten de moordende macht van het meest bekrompen parlementarisme kunnen blijven.

Het Italiaansche Vakvereenigings-Congres vergadert op dit oogenblik te Padua. In 1907 nog geen 200000 arbeiders omvattend, zijn de vakvereenigingen in 1910 tot 350000 leden gestegen. Er zal waarschijnlijk gesproken worden over het stichten van een Arbeiders-Partij in de plaats van de bestaande revisionistische Italiaansche Socialistische Partij.

De Mijnwerkers van Zuid-Wales in Engeland, die reeds zeven maanden in staking zijn en heldhaftig stredden, zullen waarschijnlijk ondanks groote steun en solidariteit der andere arbeiders de strijd verliezen. Hun vakvereeniging weigerde nl. tegenover de eengezindheid der patroons de massastaking der mijnwerkers te zetten. Toch zullen de patroons met deze arbeiders niet zoo gauw weer in konflikt willen komen. Intuïschin luïdt het allerlaatste bericht, dat de staking zal worden doorgezet.

Op het Kongres der Duitsche mijnwerkers te Bochum in Rijnland-Westfalen werd door de politie het gebruik van niet-Duitsche talen (Poolsch enz.) verboden. Dit ter uitdaging en uitvoering van een wet op het vereenigingsrecht, die de Duitsche vrijzinnigen met trots een „liberale” noemen. Het liberalisme is toch maar allerwege hetzelfde.

De Duitsche Rijksdag verwerpt met behulp der christelijke en katholieke „arbeiders” en met behulp der nationale „liberalen” een voorstel der sociaaldemokraten om den pensioensleeftijd der Duitsche arbeiders-verzekering van 70 op 65 jaar te stellen. Men ziet hieruit eens met een sprekend voorbeeld wat men aan burgerlijk opgekweekte arbeiders heeft.

Een nieuw avontuur schijnt Rusland in Turkije te beginnen. Jong-Turkije is bezig de zich verzettende Albanezen te beschaven, gelijk Rusland de Chinezen in zijn gebied wil beschaven, n.l. te vuur en te zwaard. Thans treedt Rusland als „beschermers” van de verdrukte onschuld, de rooverhoofdman van Montenegro op, die de Albanezen steunt, en eischt dat Turkije de troepen ver van de Montenegrynsche grens-afhoudt. Zoo verscherpen zich de buitenlandsche verwikkelingen weer naar alle kanten.

Ingezonden.

Die domme Baanbreker!

Onder het opschrift: „de roode Dinsdag” besprak *De Tribune* een artikel uit het Meinummer van „den Baanbreker”. De redakteur Wp. schrijft daarin onder meer:

„De Redactie (van den Baanbreker) zal nog nader op de zaak terugkomen, maar zegt nu reeds, „volmondig te verklaren geen kritiek te hebben” op het bekende besluit van het Utrechtsche Kongres der Arb. Partij in zake de aanbidding van het volkspetitionnement op den dag der opening van de Staten Generaal. Wat wij over deze zaak te zeggen hadden, zeiden we reeds in ons eerste artikel, veertien dagen geleden aan het kongres der Arb. Partij gewijd. Wij waarschuwdten tegen de „schijnkracht” die uit Troelstra's woorden sprak, en wezen op de innerlijke zwakte, die er achter zat. Al wat sinds dien geschreven en geschied is in de Arb. Partij en bij haar onverbonden bondgenooten, de liberalen, — wij wezen er reeds op — toonde aan, hoe juist ons inzicht was”.

Wij zijn zoo vrij Wp.'s, als critiek bedoelde bovenstaande opmerkingen aan ons adres van de eerste tot de laatste letter terug te wijzen als voorbarig, ondoordacht en finaal naast de zaak.

Het is de eerste maal, dat ons hoofdorgaan het noodig oordeelt een der plaatselijke partijbladen over zijn inhoud lastig te vallen. Wij laten daar, of dit tot de taak van het hoofdorgaan behoort. Maar wel willen wij zeggen, dat hierbij groote voorzichtigheid is geboden. Het maar klakkeloos neerschrijven van verwijten aan het adres van een der partijbladen, werkt weinig propagandistisch en bevordert de goede verstandhouding niet.

De zaak nu is, dat de B. rondweg en duidelijk uitsprak geen kritiek te hebben op het besluit om den derden Dinsdag van Sept. het adres aan de regering aan te bieden. Maar wat volgt vlak daarop? Enkel de mededeeling, dat de redactie nog op de zaak terug komt, zoals Wp. in *De Tribune* vermeldt? Het lijkt er niet naar! Vlak daarop volgt de mededeeling, dat wij in een volgend nummer de oorzaken zullen bespreken, waarom men nog geen verder strekkend besluit kon nemen. Reeds hier wordt dus gezegd, dat wij, de beslissing over de wijze, waarop het petitionnement zal worden aangeboden, goedkeurende, het onze zullen te zeggen hebben over de oorzaken van den stand der kiesrechtbetoging. Daarom is het voorbarig van Wp. den stoksag zijner critiek nog niet even uit te stellen, tot wij inderdaad volledig hadden uitgesproken.

Behalve voorbarig, was Wp.'s tuiting ook ondoordacht. Hij ontving den Baanbreker getrouw. Hij weet dus, of althans hij kan weten, dat er bijna geen nummer verschijnt, of de kiesrechtbetoging wordt erin besproken en beoordeeld in precies denzelfden geest als dit in de *Tribune* geschiedt.

De „schijnkracht” van de petitionnementsactie, „de innerlijke zwakte, die erachter zit”, het onuitgesproken bondgenootschap met het liberalisme en de vrijzinnige-democratie, het zijn alle zaken, die men in ieder nummer van de B. kan vinden, meestentijds in den vorm eener polemiek met het Utrechtsche orgaan van de S. D. A. P. Daarom is het ondoordacht van Wp. te meenen, dat de redactie van den B. in zijn Meinummer dit alles plotseling zou zijn vergeten, den schijn niet meer van het wezen zou kunnen onderscheiden en hieromtrent door *De Tribune* zou moeten worden onderricht. Ondoordacht, zeiden wij, maar toch ook onbillijk. En als we het eerlijk mogen zeggen, ook een heel klein beetje ongepast.

Mear wat het ergste is, Wp. was finaal naast de zaak. Wij schreven in ons korte artikel, dat nog geen halve kolom van den kleinen B. groot was, dat wij geen critiek hadden op het besluit betreffende de aanbidding van het petitionnement. „Dit zal geschieden”, schreven wij ter verklaring, „op een werkdag, de dag der opening van de Staten Generaal, waarvoor afgevaardigden der organisaties zich naar den Haag zullen begeven.” En hiervoor moet Wp. ons nu verwijzen naar zijn artikel over het Utrechtsche Congres van de S. D. A. P.! Wij hebben dat artikel nog eens goed nagelezen en er staan veel behartenswaardige zaken in. Maar één ding staat er niet in. Er staat niet in ook maar één woord van critiek op het besluit, dat door het Utrechtsche Congres werd genomen. Zeker, de rede van Troelstra, speciaal waar hij dreigt in geval van weigering den koninklijken stoet voor de betoging te zullen gebruiken, wordt besproken en de innerlijke zwakte wordt ervan aangevoeld. Het zij tusschen twee haakjes gezegd, dat Wp.'s anders zoo juist inzicht in dit geval Troelstra's dreigement niet voldoende doorzag als een politieke truc om toch vooral te bezeggen te krijgen voor den optocht. Hoe dit echter zij — op het besluit om op een werkdag het petitionnement aan te bieden, heeft in de *Tribune* geen syllabe critiek gestaan, zomin als in den Baanbreker. En daarom waren Wp.'s opmerkingen er zoo finaal naast.

Toch zijn er een tweetal verschillen tusschen *Baanbreker* en *Tribune*.

Het eerste is, dat de B. rondweg en duidelijk het als zijn meening uitsprak, dat op het betreffende besluit onzerzijds geen critiek behoort te worden gegeven, terwijl *De Tribune*, hoewel evenmin critiseerende, hare instemming slechts deed vermoeden.

Het andere verschil is belangrijker.

Het is dit:

Terwijl de B. in het eerste nummer van het Utr. Congres zijn weinig plaatsruimte meende te moeten besteden om de partijgenooten op te wekken den derden Dinsdag van September in den Haag te zijn, voraan te staan bij hetgeen daar zal gebeuren en op dien dag het roode stempel te drukken, terwijl de B. dit doende haar critiek tot een volgend nummer moest instellen, achtte de Trib. het noodzakelijk in no. 30 (het nummer van het congres) alleen haar critiek te laten hooren, vond men in no. 31 geen plaats en in no. 32 evenmin, en kwam eindelijk in no. 33, een maand nadat het besluit was gevallen, de redactie verklaren, dat de meening van den Baanbreker ook de hare is en dat het de plicht van alle partijgenooten is te zorgen den derden Dinsdag van September tot een rooden Dinsdag te maken.

Dat is, partijgenooten, een verschil tusschen B. en Tr. en over dit verschil zal wellicht nog nader van gedachten kunnen worden gewisseld.

FONTECK.

Naar aanleiding van het Jaarverslag van den Partij-Secretaris J. C. Ceton verzoek ik opname van het volgende.

In het staate over het aantal leden der afdeelingen vermeld p.g. Ceton: het aantal leden van de afd. Utrecht bedroeg 22 op 1 April 1910 en 20 op 1 April 1911.

Dit zijn niet de door mij genoemde getallen welke luiden zo voor 1 April 1910 en 21 voor 1 April 1911. P.g. Ceton heeft dus hier gebruik gemaakt van andere gegevens. De tusschen gelegde kolommen zijn echter met vraagteekens ingevuld.

Is dit gebeurd door het te laat inzenden van het jaarverslag van de Afd. Utrecht, mij wel; het ware dan evenwel consequenter geweest ook achterwege te laten de cijfers genoemd in het staate over Openb. en Cursusvergaderingen en over Tribune en Brochureverkoop en de mededeeling „Utrecht meldt nog dat behalve de Openbare nog een 5tal huish. cursussen werden gehouden. Van de Baanbreker werden 12.000 ex. geplaatst.”

Ten slotte schijnt p.g. Ceton het noodig te achten de Afd. Utrecht een smet aan te wrijven met de opmerking: „Kan van de meeste afdeelingen worden getuigd dat ze voor een goed deel, sommigen zelfs bijna geheel bestaan uit vakarbeiders, de Utrechtsche Afdeeling is wel zeer zonderling samengesteld en heeft ontzettende behoefte aan versterking in dit opzicht.”

Die behoefte aan versterking geef ik direct gewonnen, maar het is niet juist, hier speciaal de Afd. Utrecht te noemen, en gezien de gegevens van andere Afdeelingen daaromtrent is deze opmerking ook geheel onwaar, en de Afd. Utrecht verwacht dan ook van p.g. Ceton dat hij deze opmerking terugneemt.

De Secr. van de Afd. Utrecht
G. J. VIEHOFF.

Onderschrift.

De afdeeling Utrecht deed beter, in 't vervolg haar verplichtingen beter na te komen, dan deze niet na te komen en zich dan te beklagen. Na herhaalde aanmaningen ontvingen we juist voor 't afdrukken, dus weken te laat, de opgave van het ledental en 't verslag. We hebben toen nog ingelascht, wat mogelijk was.

Volgens eigen opgave der afd. in 1910 telde deze op 1 April 1910 22 leden. Volgens de zoo laat ontvangen opgave van dit jaar 20. Voorts werden volgens die opgave afgevoerd 6 leden en traden toe 11 leden. Volgens menscheelijke berekening zou de afd. dus nu moeten tellen 22 — 6 + 11 = 27. Volgens de afd. Utrecht is dit echter 21.

Daarom bevatte het staate slechts:

? ? ? ? ?
Van de 21 leden der afd. Utrecht zijn er twee aangesloten bij een vakvereeniging, volgens eigen opgave. Hoe de afd. Utrecht ook zoekt, ze vindt geen enkele partij-afd., waar dit percent zoo gering is, tenzij ze weer verkeerd telt.

Overigens wijft het verslag geen smetten aan, maar tracht de waarheid onder de oogen te zien, 't eerste middel tot verbetering. Het Partij-bestuur heeft dus niets terug te nemen.

De Secr. CETON.

Van de Afdeelingen.

Bussum: In de huishoudelijke vergadering van 16 Mei is besloten, met J. v. d. Berg als candidaat, aan den gemeenteraadsverkiezing deel te nemen. Tot afgevaardigden naar het congres werd J. N. Loonstein benoemd.

Bij deze gemeenteraadsverkiezing is er groote kans Van den Berg in den raad te brengen.

Reeds twee keer is v. d. Berg in herstemming gekomen. Nu er 8 vacaturen zijn, waaronder twee aanvullingen door uitbreiding der gemeente, verwachten wij dat Van den Berg in den raad komt.

Partijgenooten, deze verkiezing zal veel kosten, waarom wij u om financiële steun vragen. Ieder bedrag zal in *De Tribune* verantwoord worden door

J. N. LOONSTEIN, Voorzitter der afd.
Bussum, Singel 30.

Amsterdam. Nog drie huishoudelijke vergaderingen werden gewijd aan de behandeling van de Beschrijvingsbrief voor het Kongres. Huysman, Luteraan en Rossel werden tot afgevaardigden gekozen, Alex. Polak tot plaatsvervanger. In het bestuur werd Mulder gekozen. Het D. B. der afd. bestaat thans uit Wijnkoop, Voorz., Vlaming, Sekr., en Oostwald, Penningm.

Woensdag-avond debatteerde Wijnkoop voor de afd. van de Fed. van Gem. Werklieden met Kolthek over de Onafh. Vakbew. en de Achturendag.

Maastricht. Alhoewel totaal buiten de leiding gesloten, vierde onze afd. toch gezamenlijk met den M. B. B. het één-Mei-feest. Bij den optocht waren wij sterk vertegenwoordigd en maakten geen slechten indruk. De ghele steet was maar klein, toch goedelijk. Dit eerste is te begrijpen, want de Maastrichtsche arbeiders slapen en zijn zeer zeker door de gewone platte redevoering van Kleerekooper uit Amsterdam niet wakker geworden. Eenige onzer leden namen dien dag vrij en van ons vergaderlokaal wapperde de roode vlag. Zoo gaan wij langzaam voorwaarts.

— Onze afd. hield op Dinsdag 9 Mei een huishoudelijke vergadering. Met het oog op onze slechten financiële toestand werd besloten voor de aanstaande gemeenteraadsverkiezing geen kandidaat te stellen. Als afgevaardigde naar ons Utr. congres werd benoemd: Fouraschen. Een commissie van drie werd benoemd voor kas en boeken van den penningmeester.

Rotterdam. Maandag verdedigde de secretaris van den Bond van Vrije Liberalen de heer Driou dezer maatschappelijke fructie der groote liberale partij tegen het verwijt van conservatisme. De vergadering was belegd met 't oog op de „conventie” van alle vrijzinnigen bij de aanstaande gemeenteraadsverkiezingen.

Onzerzijds toonde v. Ravestein in het debat aan, waarom de vrije liberalen wel conservatief zijn, al verschillen zij in dit opzicht slechts enkele graden van de overige vrijzinnige fracties. Eigenaardig was het, dat de Liberale propagandclub, die deze vergadering bijeen had geroepen voor alle vrijzinnigen, welgeteld een goede 30 menschen had zien opkomen.

De belangstelling van Rotterdam's inwoners in de politiek schijnt nog steeds dalende te zijn. Overigens speelde zelfs deze oud-liberaal in zijn antwoord het revisionisme tegen onze Marxistische opvattingen uit.

Korrespondentie. Artikelen over Mexiko en over de Bakkersbond en de bespreking van het Ontwerp-Program konden wegens plaatsgebrek niet opgenomen worden.